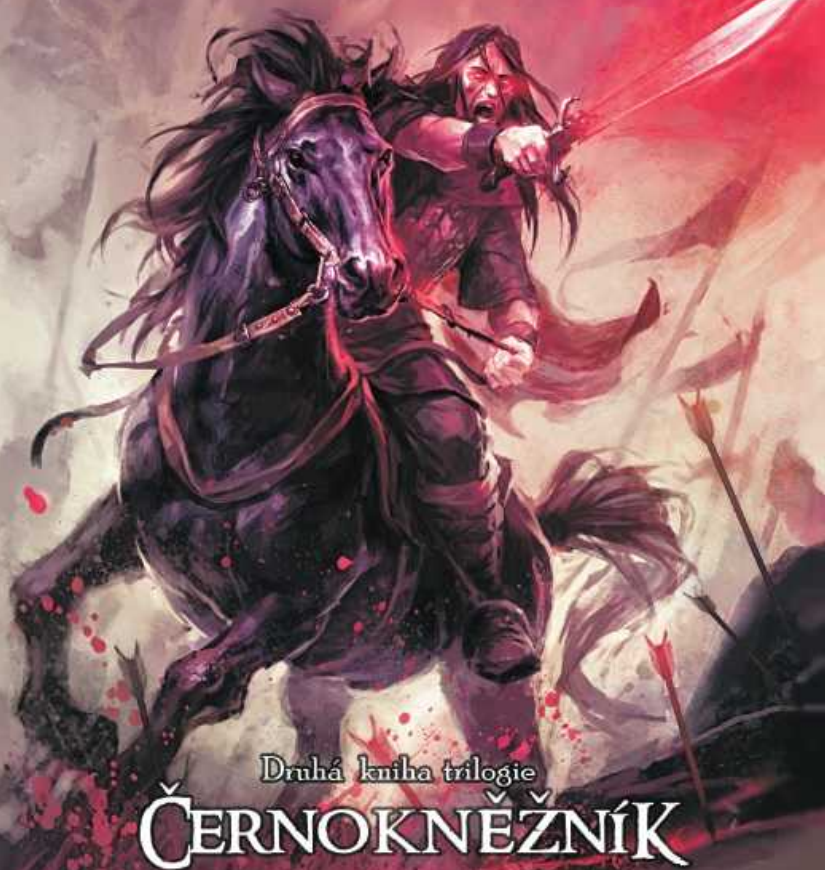

JURAJ ČERVENÁK

RADHOSTŮV MEČ

Druhá kniha trilogie

ČERNOKNĚŽNÍK

Dagomir si instinktivně zakryl tvář předloktím. Z plamene na kraji propasti vyšlehly ohnivé jazyky. Jeskyní se rozlehlo nelidské vytí. Bylo plné zoufalství.

Jeden z plamenů olízl stěnu kousek od lesovika. Poryv síly ho do slova zvedl ze země. Dagomir se kutálel po kamenech. Medvědí lebka mu sletěla z hlavy i s kožšinovým závěsem. Když se zastavil, měl pocit, že má zlomenou každíčkou kostičku v těle. Navzdory tomu zvedl hlavu a vrhl pohled zpátky.

Oheň pohasl. Černokněžník stál na kraji útesu a v dlaních svíral Krutomor, hrot namířený vzhůru. Plameny se zmítaly už jen kolem čepele. Občas zahorely jasnějším světlem a zlostně vyšlehly do výšky – zřejmě známky posledního vzdoru. Rogan však držel rukojeť pevně. Plameny se zkracovaly a slábly, až nakonec pohasly úplně. Zbýl po nich jen matný přísvit. I ten po chvíli stekl z čepele do démonových očí na záštitě. Ty ještě nějakou dobu blikaly karmínovým svitem a pak potemněly.

Rogan zavrával. Ruce mu ochably, Krutomor vyklouzl z prstů a zařinčel na skále. Dagomir přemohl vlastní bolest, sebral se a kulhal k černokněžníkovi. Rogan klesl na kolena. Byl by se svalil na záda, ale lesovik ho včas podepřel. Rogan k němu obrátil pohled. Ve tváři mu pobrával pramálo přičetný úsměv.

„Dagu,“ zachroptěl. „Myslím... že jsem tu potvoru nakopal do... ohnivého zadku...“

„To teda jo, do hovna,“ šklebil se lesovik. „To teda jo.“

Juraj Červenák

ČERNOKŇAŽNÍK: RADHOSTOV MEČ

Copyright © 2012 by Juraj Červenák

Epilogue © 2012 by Miloš Ferko

Translation © 2012 by Robert Pilch

Cover & Illustrations © 2012 by Michal Ivan

For 3rdCzech Edition © 2012 by Václav Soukup – Wales

ISBN 978-80-86939-84-1

Juraj Červenák

ČERNOKNĚŽNÍK

Radhostův

meč

Nakladatelství WALES

PRAHA

2012

Juraj Červenák v nakladatelství Wales

Cyklus Černokněžník:

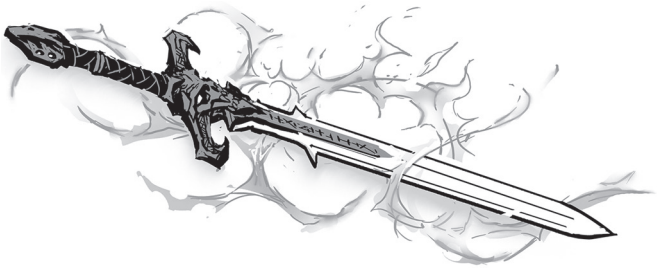
Vládce vlků
Radhostův meč
Krvavý oheň
Válka s běsy

Cyklus Bobatýr:

Ocelové žezlo
Dračí carevna
Bílá věž

<http://www.cervenak.sk>

<http://www.wales.cz>

KAPITOLA PRVNÍ

Oběť pro pána slunovratu

Krátce před soumrakem se dvanáct jezdců zastavilo na temeni řídkce zalesněného kopce.

Byl svátek zimního slunovratu. Tři dny před Kračunem se však prudce oteplilo a přišlo tání. Sníh, kterým Morana více než měsíc zasypávala kraje pod Řípem, rychle mizel. V korytech potoků a řek hučela kalná voda. Závěje na cestách vystřídalo řídkké, zrádné bahno. I koně toho divokého tuctu byli zacákaní hnědavou břeckou; dokud stáli, odkapávala jim z břich a stékala po nohou.

Muži v sedlech nebyli nic jiného než sebranka – od sedmnáctiletého holobrádka po prošedivělého padesátníka, od bohatýra v šupinovém pancíři až po zavšiveného trhana ve zbroji z vařené kůže a vypelichaném vlčím plášti. Všichni však byli po zuby ozbrojení a žádnému nehledělo z očí nic dobrého. Mnoho takových se teď toulalo kraji západně a severně od Prahy

a Vyšehradu, sídelních hradišť kmenového svazu Čechů. Většina z nich donedávna bojovala a kořistila v žoldu franckého krále během tažení proti Avarům. Když z válečných ohňů na jihovýchodě zbyl jen dým, čenichali po válkou oslabených severních krajích. Léta krvavých zkušeností v nich potlačila většinu lidskosti a na povrch nechala vyplavat kruté, bezohledné pudy.

Ještě něco kromě neúprosných pohledů měla ta dvanáctka společného: na každé hrudi se leskl stříbrný amulet s podobou běžícího vlka, jemuž na hřbetě seděl sokol. Jezdci tedy měli jednoho pána; stříbro dokazovalo, že ne ledajakého.

Družině velel šlachovitý čtyřicátník s masivní sekerou zavěšenou v poutku u pravé nohy. Když si stáhl z hlavy kápi, objevila se pleš, lemovaná věncem vlasů splených špínou.

„Výborně,“ zablesklo se mu v očích při pohledu do údolí. „O nocleh máme postaráno.“

Lesem pokryté svahy se sbíhaly k Oharce na dně úvalu, jímž se už plížily večerní stíny. Na břehu řeky stál hlouček prostých obydlí, chráněný jen valem z hlíny a kamení. Jezdci zaslechli vzdálený zpěv a zachytili čilý pohyb na prostranství uprostřed osady.

„Co uděláme, Dabro?“ zeptal se náčelníka mladší chlap s ohavnou dírou místo levého oka.

„To co obvykle, Štěchu,“ zašklebil se plešatý velitel. „Odevzdáme poselství a vezmeme si, na co budeme mít chuť. Šťastný a veselý slunovrat, chlapi!“

Jezdci s řehotem pobídli koně.

„Musíš ještě povyrůst, Crnko,“ zasmál se vladyka Bezděd, když viděl svou sedmiletou vnučku, jak poskakuje v marné snaze dosáhnout alespoň na nejnížší větev *badňáku*. Chytil ji pod pažemi a zvedl. Se soustředěným výrazem zavěsila na jehličnatou větev

provázek se třemi navlečenými ořechy. Obětní dar pečlivě připravovala několik dní, takže když své úsilí konečně završila, obličej se jí rozzářil.

„Stihla jsi to na poslední chvíli,“ postavil ji Bezděd na zem, vzal dívku za ruku a odvedl ji stranou. „Teď obětní strom zapálíme a žertva bude dokonána.“

Byl to prastarý zvyk. Den před svátkem zimního slunovratu se nejmocnější muži rodu vydali do lesa a přinesli odtamtud pěkně rostlou, asi dva sáhy vysokou jedli. Vztyčili ji na tradičním místě uprostřed osady, čímž se z obyčejné jedle stal badňák, obětní strom pro pána slunovratu.

„Musíme Kračuna uctít,“ vysvětloval Bezděd Crnce, „jinak by na nás zanevřel a dny by se nezačaly prodlužovat. Dál by se zkračovaly, až by nastala věčná tma.“

„Nestraš ji, otče,“ pohlédla na vladyku Časta a přivinula oči vyvalující Crnku k sobě.

Už od rána přistupovali k badňáku obyvatelé osady a věšeli na něj obětní dary. Blatnice byla chudá vesnice, ale každý něco našel. Kus medového koláče, plátek slaniny, jablko, lůj, pytlík mouky, vajíčko. Večer byl strom bohatě ozdobený a Blatničtí kolem něj zpívali a prosili Kračuna o delší dny. Obřad završil Podboj, nejmocnější muž rodu a Častin manžel. Pod badňákem obětoval ovci a její krví posvětil kmen. Krvavou hlavu s vyplazeným jazykem světil chlapci, který toho roku prošel obřadem postřížin. Chlapec mrštně vyšplhal na jedli a ovčí hlavu přivázal k vrcholku. Maso upečou na večerní hostinu.

Mládenci přinesli planoucí pochodeň a podali ji Bezdědovi – lech rodu byl i hlavním obětníkem. Oheň, který vzápětí pohltí strom i všechny dary, bude znamením, že Kračun oběť přijal.

Krátce před tím, než vladyka přiložil pochodeň k nejnižším větvím badňáku, na cestě klesající z kopců k vesnici zahřměla kopyta. Blatničtí se polekaně ohlédli. Podboj navzdory slavnostní chvíli hrubě zaklel.

Lesním šerem běžel obrovský černý stín. Oči mu přízračně zářily, v tlamě se blýskaly tesáky. Míhal se mezi temnými kmeny tak rychle, že se tlapy nestačily bořit do sněhu – pádil lehce jako po cestě dlážděné kameny.

Větril kořist.

Jezdci dokonale využili okamžiku překvapení. S řevem a mávající zbraněmi projeli mezi obydlími a vřítily se na kruhové prostranství uprostřed vesnice. Tam se rozdělili a raz dva odřízli zaskočeným vesničanům ústupové cesty. Několik Blatnických se přesto pokusilo utéct, jenže nárazy koňských hrudí nebo kopance jezdců je srazily do bláta.

„Zpátky, chátro prašivá!“

Vesničané se shlukli do houfu jako stádo ovcí před vlčí smečkou. Muži postrčili ženy a děti doprostřed hloučku a sami se rozestavili po obvodu jako živý, odhodlaně se tváříící štít.

Kopyta ztichla. Zněl dětský pláč a štěkot psů. Útočníci se vítězoslavně šklebili.

„Fuj, to je ale díra!“ odplivl si muž v kroužkovém pancíři.

„Díra?“ rozhlédl se Dabro. Kolem se krčily přízemní sruby a zahloubené zemljanky s drny hlíny a uschlé trávy na střeších. „Zbytečně lichotíš, Krvaši. Je to obyčejná žumpa. Hnusná jáma plná hnoje, močůvky a přerostlých dvounohých krys.“

„Skoro se tu bojím přenocovat,“ bručel Krvaš. „I kdyby nás nesežraly vši, ten smrad ze sebe už nikdy nesmyjeme.“

„Jasně, vždyť tak hezky voníme,“ zachechtal se jednoooký Štěch.

„V porovnání s *tímhle* rozhodně jo.“

„Nehraj to na nás, Krvaši,“ zasyčel Dabro. „Stáhl jsi z francké

mršiny pancíř a myslíš si, že to z tebe udělalo urozeného rytíře. Jdi s tím do prdele. Tak,“ pohlédl vůdce družiny na vesničany, „kdo je lechem tohoto rodu?“

Bezděd váhavě udělal krok vpřed. Pořád svíral v dlani louči, v tuto chvíli jediný zdroj světla. Mihotavý plamen vytrhával z houstnoucího šera ostří tasených zbraní. „Co od nás chcete?“

„Co chceme?“ ušklíbl se Dabro odporně. „Není dnes Kračunův svátek?“

„Jistěže.“

„V tom případě,“ narovnal se ozbrojenec v sedle, „jsme přišli koledovat. Snad byste nevyhnali unavené a hladové pocestné, kteří vám přijeli popřát úrodný rok a vymodlit vám přízeň bohů?“

Jezdci se rozřehtali. Vesničané na ně vyděšeně zírali.

„Tahle odpověď se ti nelíbí, dědku?“ naklonil se Dabro k vladykovi. „Dobře, mám jinou. Jsme tu, abychom odevzdali poselství vlka Vlastislava, knížete Lučanů.“

Blatničtí dočista ztuhli hrůzou. Dabro pokynul Štěchovi. Ten vytáhl z pochvy u sedla dlouhý železný meč, v těchto končinách neobvyklý. Pozvedl ho v pravačce, zatímco v levé ruce sevřel lýkový provaz se smyčkou na konci.

„Nastražte uši, lúzo litoměřická!“ zvýšil Dabro hlas. „Kníže Vlastislav volá do boje! Proti Praze a Vyšehradu, proti zbabělému Neklanovi! Každý muž či chlapec, který výškou přesahuje délku tohoto meče, se musí chopit zbraně a nejpozději do dne jarní rovnodennosti se dostavit do Vlastislavi, nové tvrze Lučanů mezi vrchy Medvězí a Přípetí. Tam se shromažďuje výprava proti Čechům. Všichni, kdo mají cvičené sokoly nebo jestřáby, ať je vezmou s sebou. A všechny bojové a lovecké psy také. Těm, kdo vůli Vlastislavovu neuposlechnou nebo nepřijdou včas, je určeno toto lýkové oko. Na něm budou bez milosti oběšeni. Rozuměli jste, smradi?!“

Nikdo ani nehlesl. Strach Blatnických byl němý jako otrok s vyříznutým jazykem.

„Dobře,“ přikývl Dabro. „Ráno mečem poměříme všechny chlapce. A teď, starče,“ sklonil pohled k Bezdědovi, „ucti obyčej a pozvi nás k hodovnímu stolu! Pamatuj, že tvá štedrost ti u bohů zajistí hojnost během následujícího roku. A také,“ dodal s úšklebkem, „ti umožní dožít se zítřejšího svítání.“

Bezděd zatnul zuby, ale pak se nadechl a řekl: „Tak káže zvyk. Ve svátek zimního slunovratu je každý host vítán a je potřeba ho pohostit jako vlastního bratra. Odložte zbraně, sesedněte a připojte se k našemu obřadu. Jsme chudí lidé, ale rádi se s vámi podělíme i o to málo.“

Jeho slova vyvolala mezi vetřelci další vlnu smíchu. Zněl čím dál zlověstněji.

„To si piš, že se podělíte,“ zašklebil se Dabro. „A ty žvásty o chudobě a skromnosti si strč do prdele. Badňák máte hezký, bohatě zdobený, támhle dokonce visí tlustá klobáska. Mně spíš připadá, že se máte zkurveně dobře.“

„I já mám ten dojem!“ zakrákal Štěch, natáhl krk a zahleděl se jedinou bulvou přes blatnické muže. „Jak se tak dívám, i ženy tu mají pohledné. Doufám, že jsou součástí pohostění, cha, cha!“

„O tom nepochybuji,“ zazubil se Dabro. „Mně se líbí tahle. Slyšíte, chlapci? Ta je moje!“

Bezděda polil studený pot. Stáli s Podbojem rameno na rameni a mezi nimi vykukovala Časta. Sekera v zloduchově ruce ukazovala přímo na ni. Vladyka po očku pohlédl na zetě a viděl, jak se mu nahrnula krev do tváře.

Hned věděl, že je zle.

„A co když vám to nedovolíme?“ zavrčel Podboj.

Smích ztichl, jako když utne.

„Co jsi říkal?“ sykl Dabro.

Bezděd se snažil zetě pohledem přimět, aby zavřel zobák, Časta manžela zezadu chytila za rameno, jenže Podboj si jich vůbec nevšímal.

„Co když zlomíme každou špinavou pracku, která se pokusí dotknout našich žen?“ vybuchla jeho prchlivá povaha. „Co když vás pošleme svinským krokem, chátro darmožroutská? Jsme v čtyřnásobné přesile!“

Žoldněři pevněji sevřeli v rukou zbraně. Dabro proti Podbojovi pobídl koně. Trhl uzdou píd před ním, div že do ramenatého muže nevrátil. Podboj sevřel v dlani obětní nůž, ještě ulepený ovčí krví.

„V přesile?“ zavrčel Dabro. „Nikdo z vás u sebe nemá ani motyku, zatímco my řinčíme dobrým železem. Vy jste prašiví sedláci, my staří vlci, kteří prošli válkou s Avary a v luckém žoldu rubali hlavy Čechům, Lemuzům, Děčanům i vám, litoměřickým červům. Vy jste posraní strachem, my jenom čekáme na záminku, abychom se mohli nabažit čerstvé krve. Chápeš ty rozdíly, kryso?“ zvýšil Dabro hlas. „Když se na vás vrhneme, v tu ránu z vás naděláme žrádlo pro vrány. A hádej, čím hlava se jako první skutálí mezi lejna?!“ Při posledním slově se žoldněř prudce ohnal sekerou, aby dal Podbojovi lekci.

„Nee!“ vykřikli Časta a Bezděd jednohlasně.

Nad vesnicí se zablesklo, cosi zasvištělo vzduchem a na prostranství zakroužily ostré stíny. Badňákem otrásl náraz. Jedle s hukotem vzplála. Dabro ztuhl se sekerou nad hlavou; vysoko šlehající plamen se mu odrazil v nechápavě vytřeštěných očích. Koně ržáli, jezdcí i Blatničtí s úžasem zírali na hořící strom. Bezděd zíral na pochodeň, kterou stále svíral v ruce.

„Kračun!“ výskla Crnka nadšeně, přičemž jednou rukou tahala mámu za sukni a druhou ukazovala na badňák. „Kračun přijal naše dary!“

Jenže tohle nebyl Kračun.

Nablízku zarachotila kopyta. Zazněl jekot, pronikající až do morku kostí. Lupiči se ohlédli za zvukem.

Byl to trik. Útok přišel z opačné strany.

Z temnoty skokem vyrazil kůň se štíhlou postavou v sedle. Ti, kdo v poslední chvíli pochopili úskok a otočili se, stačili zahlédnout démonickou tvář, hlavu se svíjejícími se hady místo vlasů a obrovská křídla.

V žáru plamenů se zableskla čepel. Jeden z Dabrových kumpánů, stojící útočníkovi v cestě, nestačil ani mrknout. Úder ho do slova vystřelil ze sedla. Jak letěl vzduchem, krev stříkající z lebky se v ohnivém světle proměnila ve šňůru rubínů.

Démon strhl koně a bleskově se ponořil zpátky do tmy.

Muž s rozseknutou hlavou šplouchl do bláta.

Na okamžik zavládlo vyděšené ticho. Dabro, stále držící sekeru nad hlavou, se vzpamatoval jako první.

„Rychle...“

Už se nikdy nedozvěděli, co chtěl urychlit. Něco zlostně zabučelo. Zloducha pod ucho zasáhl šíp, proletěl hrdlem a – pokrytý vlhkou červení od hrotu až po letky – mlaskl do bláta opodál. Z děr v Dabrově krku vystříkly dva prameny krve. Pustil sekeru a přitiskl si dlaně k ranám. Tmavý proud mu zalil ruce. S chropotem a rudou pěnou na ústech se svalil ze sedla.

Štěch a Krvaš, pravé ruce zabitého vůdce, tázavě pohlédli jeden na druhého. Vzápětí pozvedli zbraně a jednohlasně vykřikli:

„Je to past! Bijte tu havěť!“

Žoldněři nepřemýšleli o nesmyslnosti rozkazu – hlavně že jim někdo řekl, co mají dělat. Zavyli a pobídlí koně proti Blatnickým.

„Utíkejte!“ vykřikl Bezděd a hodil louči po Štěchovi. Jednooký hrdlořez ji srazil stranou švihnutím meče a obrátil koně proti lechovi. Už zvedal zbraň k úderu, když se na něj ze strany vrhl Podboj. Vladykův zeť měl síly za dva – strhl lotra ze sedla a mrštil jím do bláta. Štěch zařval. Podboj ho popadl za vlasy a vrazil mu obětní nůž do zdravého oka. Čepel zevnitř zaskřípala o lebku. Než Štěch naposledy zaklepal nohama, Podboj mu vykroutil meč z prstů. Bezděd zvedl Dabrovu širočinu.

Blatničtí se snažili uniknout z ohněm osvětleného prostranství. Matky ze všech sil chránily děti před ušlapáním a muži jim odhodlaně kryli ústup. Odevšad zněl křik a pláč. Časta vzala Crnku na ruce a rozběhla se k nejbližšímu srubu. Těsně za ní zadusala kopyta. Vyděšeně se ohlédla. Jediné, čeho si v tom zmatku všimla, byl jezdcův chlípný úšklebek. Ucítla jeho pracku, jak se jí noří do vlasů.

„Mám tě, čubko!“

Vykřikla a pevně k sobě přitiskla naříkající Crnku. Najednou poblíž zadusal jiný kůň. Do uší se jí zarylo příšerné zaječení, přesně takové, jaké ohlásilo první útok okřídleného démona. Zaslechla zvuk oceli, protínající maso a kost. Něco ji praštilo do zad a mlasklo do bláta. Byla to žoldněřova hlava, žádostivý úšklebek ztuhlý ve tváři. Kolem Časty se prohnal kůň s bezhlavým tělem v sedle. Zakopla a div že nespádla. Navzdory šílenému strachu ji cosi přinutilo znovu se ohlédnout. Mohutný hřebec zaržal a vzepjal se na zadní. Obrovská černá křídla zapleskala ve vzduchu.

Časta a Crnka, obě zacákané čerstvou krví, hlasitě křičely.

Jezdec ozbrojený sekerou na dlouhé násadě vtrhl mezi Bezděda a Podboje. Náraz koňské hrudi otočil Podboje kolem vlastní osy. Útočník švihl širočinou a zasáhl valibuka do ramene. Podboj vykřikl a padl na zem, slavnostní oděv potřísněný krví. Z druhé strany přiskočil Bezděd a sekl jezdce sekerou do zad. Slabě – ostří sklouzlo po kroužkové sukničce. Žoldněř se zakymácel v sedle, hrubě zaklel a ohnal se po novém protivníkovi. Ostří narazilo do lechovy pohotově pozvednuté zbraně. Starý vladyka spadl na zadek. Jezdec trhl uzdou v úmyslu podupat ho koňskými kopyty. Bezděd vytřeštil oči.

Bláto začvachtalo pod běžícíma nohama. Vladyka se ohlédl za zvukem a vyvalil oči ještě víc. Nebyly to nohy.

Mohutné tlapy se odrazily od země, černý stín v impozantním skoku přeletěl koňský hřbet a strhl jezdce ze sedla, jako by to byl jen slaměný panák. Bláto se rozstříklo do všech stran. Žoldněř se zmítal pod obrovským černým tělem. Bezděd uslyšel zvuk masa trhaného tesáky. Zloduchův křik se změnil v bublavé chrčení. Zapraskaly kosti. Muž vykopl nohama a znehybněl.

Přízrak obrátil k hrůzou ztuhlému Bezdědovi planoucí oči. Z černé srsti na tlamě kapala krev.

Zbylí žoldněři konečně pochopili, že se z lovců stali nemilosrdně pobíjenou škodnou. Nechali vesničany být, zarazili koně uprostřed prostranství a kryjíce si navzájem záda, pátrali zraky v okolní tmě. Blatničtí rychle vyklíželi dvůr, ti nezranění pomáhali méně šťastným soukmenovcům dostat se do bezpečí. Brzy se i poslední z nich ztratili v temnotě mezi domky.

Rozhostilo se ticho. Jezdci vyčkávali ve skvrně mihotavého světla z badňáku. V blátě kolem se povalovaly mrtvolky jejich druhů.

Potom to uviděli.

Na pozadí hořícího stromu se zjevil jezdec, černá silueta vysokého muže na urostlém hřebci. Na zádech měl zavěšený toulec plný šípů, v ruce svíral luk.

Zleva vstoupilo do světla obrovské zvíře, pes nebo spíše vlk, s pohyby ladnými a zároveň zlověstnými, ztělesněná smrt. Zastavil se vedle jezdce a jeho oči se rudě zableskly.

Do třetice zprava přiklusal jezdec s mečem v dlani. Ozbrojenci nechápavě zírali. To, co považovali za obrovská křídla, byl jen rozevlátný tmavý plášť. Hadi na hlavě strašidla byly ve skutečnosti copy. A obličej nebyl šeredný, to mu jen tetování na tvářích dodalo hrozivý vzhled.

„Kurva,“ sykl skrz zuby nejmladší ze žoldněřů, sotva sedmnáctiletý, avšak už hojně zjizvený mladík. „To jsou oni.“

„Jací oni?“ šeptl muž po jeho pravici, prošedivělý padesátník s vousy plnými hnid.

„Černokněžník, striga a vlk. Moravští kupci, kteří vezli k Frankům otroky z Nitravy, o nich mluvili. Jsou to divoké bestie, vědmáci, upíři. Určitě se živí lidskou krví.“

Krvaš, ten ve franckém pancíři, nabral odvahu a pobídl koně k hrozivé trojici. Zvíře se vzpíralo a odmítalo dojít k vlkovi cenícímu zuby.

„Co chcete?“ zavolal Krvaš. „Proč jste na nás zaútočili?“

„Tato osada je pod naší ochranou.“ Jezdec, kterého považovali za démona, je znovu překvapil – hovořil ženským hlasem.

„To je lež! Všechny litoměřické vesnice a hradiště podléhají luckému knížeti Vlastislavovi. A my jsme tu z jeho vůle!“

„Z knížecí vůle jste zřejmě přepadli i tu samotou dvě míle na jihovýchod. Na Vlastislavův rozkaz jste zardousili děti, znásilnili matku a otce vykuchali jako rybu.“

„Jednáme na vladařův rozkaz!“ odsekl Krvaš. „Kdo se nám vzepře, jako by se stavěl proti němu, a musí krvavě zaplatit. Nechte nás odjet, jinak...“

„Jinak co?“ zavrčel muž.

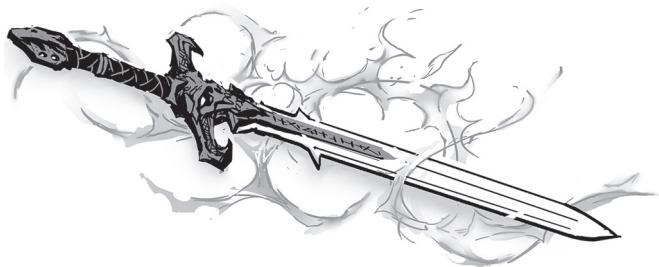
Pokud ženin hlas vyvolával husí kůži, teď jim krev ztuhla v žilách jako chladnoucí vosk. Ozval se zvuk oceli klouzající z pochvy a v jezdcově ruce se objevil meč. Od čepele se odrazil oheň a světlo přelétlo po mužově tváři, dosud zahalené stínem. Zahlédli vyceněné zuby a strašné oči se zřítelnicemi černými jako díry do věčné temnoty.

Ten jediný pohled způsobil, že Krvaš trhnutím obrátil koně a kopl ho do slabin.

„Pryč!“ zakřičel na kumpány. „Utíkejte!“

Temný jezdec rázně pobídl koně. Vlk a vědma vyrazili v tom samém okamžiku.

Šelmy na lovu nikdy nenechaly kořist utéct.

KAPITOLA DRUHÁ

Džbánek medoviny

Zříte mne?!“ Bezděd seděl v čele stolu a skrýval se za hromadou medových koláčů, placek, hrud ovčího sýra, klobás a džbáneků s medovinou.

„Ni vlásek z tebe nevidíme!“ sborem odpovídali Blatničtí, shromáždění kolem hodovního stolu.

„Kéž byste mne za rok zase neviděli!“ Bezděd vstal a zvedl ruce v modlitebním gestu. „Vykonejme společně úlitbu bohům, nechť ochraňují Blatnici a obdarují nás bohatou úrodou. Abychom za rok zase měli stůl plný krmě. Podejte mi roh hojnosti!“

Časta vložila do otcových rukou velký roh s medovinou. Všichni přítomní pozvedli rohy a vyřezávané poháry.

„Tobě, Perune, abys nám dal dostatek deště a ušetřil nás nebeského ohně!“ přednesl Bezděd a vylil trošku medoviny na udusanou hlínu pod nohama. Všichni následovali jeho příkladu.

„Tobě, Velesi, aby se naše stáda množila a měla dostatek pastvy!“ Blatničtí znovu naklonili poháry.

„A tobě, Živo, aby se klasy naplnily, stromy obsypaly plody, plástve přetékały medem a lesy se proháněla spousta zvířete. Aby ze země vzešla hojnost, která nás bude sytit celý rok!“

Potřetí medovina svlažila podlahu, načež hodovníci konečně pozvedli nádoby k ústům.

„Posečkejte ještě,“ zadržel je vladyka. Vesničané na něj překvapeně pohlédli. „Chvalme i bohy, jejichž jména možná neznáme, ale kteří nám seslali tyto tři ochránce,“ obrátil se Bezděd k hostům na čestných místech po své pravici. „Bez nich bychom se zde takto nesešli. Nepřežili bychom dnešek jen se škrábanci a modřinami. Vzdáváme vám dík, Rogane, Mireno a Goryvlade!“

Každé oko v místnosti se upřeně zahledělo na tři tajemné cizince. Vedle vladyky stál vysoký černovlasý muž, po jeho levici štíhlá plavovláska s tetovanou tváří, oba oblečení v černém. Obrovský vlk ležel vedle ohniště a sledoval dění kolem sebe znepokojivě rozumným pohledem.

Muž jménem Rogan poděkoval Bezdědovi kývnutím hlavy a napil se. Hodovníci se k němu váhavě přidali.

Potom ženy roznesly pokrmy a dolité džbány. Z rozně nad ohništěm stáhli mučivě vonící, dozlatova upečenou ovci. Začala hostina.

Bezděd tak pochmurný Kračun nepamatoval, snad s výjimkou roku, kdy vedle něj v čele stolu poprvé chyběla manželka, kterou skolil zápal plic. Blatničtí jedli mlčky, se sklopenými pohledy. Ještě v nich doznívala hrůza z nájezdu lupičů, ale nejistě pokukovali i po třech hostech. Kromě lecha nikdo nenalezl odvahu na ně promluvit ani se k nim přiblížit. Sice zachránili osadu před vydrancováním, jenže s lupiči skoncovali až příliš krutě a krvavě. Nevšímalí si vzdávání se a žadonění, nezaváhali, neprojevíli ani náznak milosrdenství. Šel z nich strach.

Jen zvolna se nálada uvolňovala a medovina otupila obavy.

Nakonec kdosi začal zpívat, další se k němu přidali a hostina konečně přestala připomínat *stravu* za mrtvého.

I Mirena se hojně posílila a led v jejích očích se rozpustil.

„Díky ti, vладыko,“ řukla pohárem o Bezdědův roh. „Připíjím na zdraví štědrého hostitele! Sedět u tohoto stolu je pro nás malý zázrak. Pověz, Černý, kdy jsi naposledy oslavoval Kračunův svátek?“

Rogan se nepřítomným zrakem zahleděl do minulosti. „Už si nepamatuju,“ zabručel, jenže záblesk příjemné vzpomínky v očích ho prozradil.

„Chápu.“ Bezděd pozvedl roh. Zhluboka se napili. „Ve vojenských táborech se pramálo dbá na zvyky.“

Rogan nadzvedl tmavé obočí. „Jak jsi uhodl, že jsem byl ve válce?“

„Nemusel jsem hádat.“ Lech si mimovolně otřel vousy. „Tohle jsou sice odlehlé končiny, ale zvěsti o Černém Roganovi, lukostřelci a avarobijci, dolétly až k nám. Mnozí z našeho kmen se přidali k výpravě proti kaganátu. Když se vrátili, vyprávěli i o tobě. Prý jsi ale odjel na východ, k Bulharům. Překvapuje mě, že ses najednou objevil tak daleko na západě. Co vás takhle uprostřed zimy vyhnalo na cesty?“

„Hledáme jistou osobu,“ odvětila Mirena neurčitě. „Putujeme k úpatí Dubového lesa, k pramenům Bíliny.“

Lechovi se rozšířily oči. „To jsou začarované hory. Hotový konec světa. I samotní Frankové, když táhnou za kořistí na východ, tu divočinu plnou víl a lidožravých hejkalů raději obejdou severní oklikou přes děčanské průsmyky. Kromě toho,“ ztlumil vладыka hlas, „na pouti k Dubovému lesu musíte projet územím Lučanů. Nepřívětivý kraj. Kníže Vlastislav se chystá do války.“

„Slyšeli jsme to poselství meče a lýkové smyčky,“ přikývl Rogan. „Pokud ho rody poslechnou, Lučané shromáždí početné vojsko.“

„A rody poslechnou,“ sklonil Bezděd šedivou hlavu. „Před Vlastislavem si všichni kadí na paty. Kníže je mocný a krutý, nelítostně utlačuje sousedy, pálí, zabíjí, zotročuje. Říká se o něm, že možná ani není člověk, ale vtělený běs. Prý obětuje zlému Černobohovi, který ho za odměnu krmí temnou mocí. Kníže se díky ní po nocích proměňuje ve vlka a běhá lesy do vzdálených osad, kde čenichá po lidské krvi.“

Goryvlad přestal chroupat kosti a vzhlédl. Rogan nehnul brvou, ba ani Mirenin významný pohled neopětoval, jen znovu usrkl medoviny.

„Vlastislavovi prý slouží zaklínač,“ pokračoval lech, „stejně zlý a mocichtivý jako jeho pán. Možná horší. To on knížeti našeptává dobytvačné úmysly a zákeřné plány, on pod Černobohovou modlou podřezává lidské krky a krví maluje na Vlastislavovo tělo čarodějné črty. On mu vštěpil divokost vlčího plemene...“ Bezděd ztichl. Postřehl, že se tváře jeho hostů změnilly v kožené masky.

Všiml si i Goryvladova zvědavého pohledu – vlk ho pozoroval, jako by rozuměl každému slovu. Vladyka rychle zvedl roh a na tři doušky ho vyprázdnil.

„Ale Vlastislav už jednou neuspěl,“ přerušil Rogan nepříjemnou odmlku.

Bezděd si odkašlal do dlaně. „Pravda. Jsou tomu dva roky, co Lučané s ohněm a železem vyrazili proti Čechům. Dobyli Dřevíč i Slaný, dokonce zpupně vypálili posvátnou Budeč, prastaré sídlo Krokovo. Přitáhli až k Hradci, sídlu Neklanova bratrance Čestmíra. I ten by obrátili v popel, jenže v těžké hodině přišli Čechům na pomoc od severu a západu Lemuzové, Děčané i my, Litoměřicové. Vlastislav musel rychle zatroubit k ústupu, aby se nedostal mezi dva ohně. Jeho pomsta však přiletěla jako letní bouřka. Pálil a drancoval kolem Labe, Oharky a Mže, podroboval si jedno hradiště za druhým, pokořil kmeny, které se tehdy postavily na stranu Čechů. Nad litoměřickým územím

vztyčil mocné hradiště a dal mu své jméno. Cestou na západ ho možná zahlédnete v dálce nad lesy. Dejte ale na mou radu – objeďte to místo jako morové doupě. Je to sídlo zlých, surových mužů; nejen Lučanů, ale i cizích žoldněřů, přilákaných vidinou kořisti.“

„Vyhne se mu,“ přikývl Rogan, „Spory Čechů s Lučany se nás netýkají.“

„Kéž bychom totéž mohli říct i my,“ povzdechl si Bezděd. „Schyluje se k velké válce. Český kníže Neklan se jí chtěl vyhnout, a tak poslal do Lucka poselství s prosbou o mír a klidné sousedství. Vyslání lechové složili k Vlastislavovým nohám bohaté dary – zlaté a stříbrné hřivny, tepanou zbroj, malované štíty, dokonce přivedli i deset koní z ušlechtilého chovu. Lucký kníže se jim vysmál a vyhnal je se vzkazem pro Neklana, že už si brzy sám přijde pro všechny poklady ukryté na Vyšehradě a v Pražském hradišti.“

„Zdá se, že nežvanil do větru,“ zakroužil Rogan zbytkem medoviny na dně poháru.

Bezděd vzal džbán a dolil jemu, sobě i Mireně. „Zanechejme těch chmurných vyhlídek. Je přece Kračun.“

„Tak, tak,“ přikývla vědma, očividně v čím dál lepší náladě. „Starosti je třeba utopit v medovině.“

„Moje řeč, vznešená zaklínačko,“ narovnal Bezděd ramena a pozvedl roh. „Hej, Často, přineste ještě pár džbánů!“

Lechova slova se setkala s nadšeným ohlasem. Někdo zanotoval první verš písně o Horymírově útěku ze zajetí a jeho odvážném skoku na Šemíkovi z vyšehradské skály. Ostatní se k němu okamžitě přidali. Zanedlouho všechen strach odplavilo bujaré veselí.

Někdo pootevřel dveře a do komnaty vtrhl sbor hlasů, vyřvávajících odrhovačku o zatoulaném mladíkovi a roztoužených

rusalkách. Přestože už minula půlnoc, Blatničtí se pořád dobře bavili.

Světlo ohňů prolétlo místností a sklouzlo po čepeli meče v Roganově ruce.

„Ještě nespíš?“ Mirena patou přibouchla dveře. Plamínky na slzavé hroudě vosku na stole zakmitaly a vyplašily stíny v koutech.

„I kdybych chtěl, naši hostitelé ječí tak nahlas a tak falešně, až mi trnou zuby.“ Rogan seděl na rozhrkané židli a ocílkou přejížděl po ostří meče. „To je taky pravý důvod mého zbabělého útěku. A co ty? Kam ses najednou vypařila?“

Mirena si lokla z hliněného džbánu a posadila se na prosté lůžko. „Jako vždycky,“ pokrčila rameny. „Však víš.“

„Právě že nevím. Často v noci odcházíš. Nikdy neřekneš kam a proč.“

„Ty se nikdy neptáš. Až teď.“

„Goryvlad říká, že chodíš mluvit s bohy. Že vzýváš Chors a čerpáš sílu z měsíčního svitu.“

Zúžila oči. „Blecháč mě sledoval?“

„Možná. O cílech jeho nočních toulek nevím o nic víc než o tvých.“

„Jenže moje tě znepokojují víc.“

„Neříkám, že jsem znepokojený. Jenom se ptám.“

„Dneska nemám ani trochu náladu na výslech.“ Natáhla k němu ruku se džbánem. „Na, dej si. Nejdříve mi místní medovina chutnala jako zkyslé pomeje, ale postupně jí přicházím na chuť. Mocná Chors, musím být opilý!“

Černokněžník se neostýchal a dopřál si pořádný doušek. „Jsou to pomeje,“ zasténal a vrátil jí nádobu. „Neměli bychom to přehánět. Hned ráno chci vypadnout.“

„Jsem pro. V téhle díře chytíme akorát svrab,“ poškrábala se na lokti. „Představ si, jedna holka po mně chtěla recept na nápoj lásky, kterým by získala junáka ze sousední vesnice. Považovala

mě za nějakou podělanou bylinkářku! Mě, lovkyni běsů a zaklí-
načku duchů!“

Zadíval se na ni zpod obočí. Posunula se na lůžku a opřela se
zády o stěnu.

„Nezírej tak. Říkám, že jsem opilá. Dneska byl divný den. Ta
potyčka s Lučany... Uvědomuješ si, že jsme vlastně udělali zasa-
ný dobrý skutek?!“

Pozvedl koutek úst. „Že by se ti takové pomyšlení hnusilo?“

„Jasně že jo! Nechci, aby lidi začali říkat, že Mirena zvaná
Vosa chodí od osady k osadě, aby nezištně pomáhala chudákům
v nouzi. Že jsem nějaká dobrá víla nebo co. To by mi úplně zka-
zilo pověst!“

Rogan se zachechtal a vyzkoušel ostří meče palcem. „Jestli ti
to pomůže, podle mě to kdovíjaké hrdinství nebylo. Nevšim-
la sis, jak na nás vesničané zírali, když jsme doráželi raněné?
Pochybuju, že nás v tu chvíli obdivovali. Dvanáct chlapů za-
klepalo kopytama. Trochu moc na to, že je svátek radosti a kli-
du.“

„Mám mít výčitky svědomí?! Ti hajzlové si to zasloužili. Jeden
každý z nich. Byli to vrazi žen a dětí. Kdo ví, co by nadělali s tě-
mihle ubožáky...“ Zarazila se. „Řas aby to spral! Já snad opravdu
jednala ve šlechetném úmyslu!“

„Je vlčí věk. Když nezabiješ, oddělají tebe.“

„To je dobrý přístup,“ namířila na něj ukazováček. „Přesně tak
to je. Nejsme hrdinové. Prostě nemáme na vybranou.“ Natáh-
la k Roganovi ruku se džbánem. Když zavrtěl hlavou, pokrčila
rameny a dopřála si další hluboký doušek. „Ani ty se nevzepřeš
rodovému dědictví. Nemůžeš vypustit z žil krev svých předků
a nalít do nich novou. Černoboh ti svěřil poslání. Ať už se ti to
líbí, nebo ne, ještě párkrát ponoříš železo do lidského masa.“

„Černoboh. To strašidlo ze záhrobí mi ani nepřipomíněj.“ Ro-
gan obracel meč v ruce a nepřítomně pozoroval odlesky svíček
na čepeli. „Postavil mě proti nepřátelům, o kterých netuším, co

jsou vlastně zač. Není mi zatěžko někomu rozpárat břicho, ale potřebuju k tomu pádný důvod.“

„Ta chátra ti zavraždila otce. Zmocnila se tvého dědictví. To ti je málo?“

„Otce jsem neznal a Kančí horu jsem nikdy neviděl. Mám bojovat ve jménu minulosti, která pro mě vůbec nic neznamená?“

Mirena mhouřila oči jako každý, kdo hodně pil a snaží se soustředit na slova svého společníka. „No jo, trochu ti rozumím. Ale nemůžeš to všechno jen tak hodit za hlavu. Jsi potomek černokněžnického rodu – to se nedá popřít. Dřímá v tobě čarodějná moc, pocházející od bohů. Zemřel jsi, ale Černoboh a Morana tě poslali zpátky, protože s tebou mají plány. Teď se nemůžeš otočit a říct: Díky, ale nemám zájem.“

„Tak jako tak jsem dostal nechtěný dar.“ Rogan se znovu chopil ocílky.

„Dnešek je vážně zvláštní. Nepamatuju si tě tak ubručeného a pochybujícího. Urazili jsme kus cesty. Chceš to teď všechno vzdát?“

„To jsem neřekl. Jen se mi vytrácí smysl toho všeho.“

„Je to přece jednoduché. Najdeme toho chlapa... jak že se jmenuje?“

„Dagomir. Tuším.“

„Najdeme Dagomira, on ti předá zbraň tvého otce, potom vyrazíme na Kančí horu a vyprášíme ze svatyně Krvavého ohně samozvance. Vidíš? Prostě.“

„Já přece vím, co je třeba udělat. Nechápu ale proč. A proč právě já.“

„Vůle bohů.“

„Co je mi po ní? Vždycky jsem jednal na vlastní pěst. Pro vlastní cíle.“

„Říká se tomu *přijmout zodpovědnost*.“

„Že to říkáš právě ty. Myslel jsem, že nechceš konat dobré skutky a nezištně pomáhat chudákům.“

„Ne, to teda nechci. Zadarmo ani kuře nehrabe.“

Rogan zvedl zrak a upřeně se na vědmu zadíval.

„No?“ zeptala se. „Mluv. Co se ti honí hlavou?“

Dlouho jí hleděl do očí. „Proč jsi vlastně jela se mnou, Voso? Mohla jsi přečkat zimu v teple a pohodlí. Třeba odjet s Velemírem a Krasou do Nitavy. Místo toho ses se mnou trmácela přes Po-váží a Moravu, napříč sněhem zavátou Vrchovinou. A jsi ochotná pokračovat dál do válečného Lucka a Dubového lesa, kam se prý neodváží ani francké válečné výpravy. Ani kuře nehrabe zadarmo. Potom nechápu, co budeš mít z putování po mém boku?“

Zúžila oči ještě víc. „A víš, že si kladu stejnou otázku? Obvykle v blízkosti nějakého chlapa vydržím nanejvýš týden, potom už ho mám plné zuby. Na druhou stranu – i ty jsi čekal v Pustohradu, dokud se nevyližu ze zranění, i když ti Goryvlad pořád dokola připomínal naléhavost poslání. Hledej vlastní důvody, možná pochopíš ty moje. A odlož už konečně to železo, ležeš mi s tím na nervy!“

Ocílka se jakoby schválně pohnula po čepeli. Mirena zaklela, vyšklubla meč Roganovi z rukou a mrštila jím stranou. Zbraň narazila do zdi a zařinčela na podlaze.

Rogan odložil ocílku a pohlédl Mireně do očí.

„Zdá se, že mi chceš něco říct.“

„Neprovokuj mě, Černý. Neznáme se od včerejška – už bys mohl vědět, jaká jsem, když něco vypiju...“

Zvedl obočí.

„...jenže ty místo toho zbytečně žvaníš o svědomí a podobných nesmyslech.“

„Co navrhuješ?“

„Abys mě objal a řekl: Na tohle jsem dlouho čekal.“

„Voso...“

„Jasně, mám v hlavě, ale ještě dokážu rozeznat, co je jenom účinek medoviny, a po čem opravdu toužím. A vím, že tohle vážně chci.“